

Sebestyén Ádám

Csak egy mondat...

...mikor már olyan közel vagy
a megnevezhetetlenhez,
mint Ithaka sziklás partjaihoz
a könnyű bárka,
(óvatlan kéz!) kibontod Aiolosz tömlőjét,
s papírcsónakként röpíti
cédrusfa tested, ó boldogtalan,
éppen az a megnevezhetetlen, ki nem mondott,
tudatalattiba préselt, sirályvijjogásba
fojtott, retinára mázolt, barlangrajzszerű
rövid villanás...

leeresztett órák

egy Dalí festményre

a gyermeki kíváncsiság játszadozott a tüskével
léket kapott az időtitanic fullánksebezte
mélyedéssel cammog vonagló teste de minthogy
anyagtalansága végtelen nem érzi a fájdalom érzetét...
...az órák aztán leeresztettek a kakukkos éppúgy mint
kézre szíjazott testvérei kíváncszorgott belőlük
a fogaskerekek és a digitális kijelző mögött rejlő
megfoghatatlan technika nem mutatták többé az időt
csipketerítőként lapult palacsintafelszínük a bútorokra
vagy kiakasztották őket száradni
(egy csavargó is egy ilyen leeresztett órával törölte le
magáról húsz évnyi vándorlás porát)